מלאך בשני דולר

בחודש דצמבר האחרון ביליתי כמה ימים בניו־יורק. חודש דצמבר, כידוע, הוא חודש קר בקרח בעיר הגדולה הזאת ולכן מדי חצי שעה הייתי נכנסת, יחד עם מי שהיה איתי באותו הזמן, כדי לחמם את עצמי בתוך מקום עם קירות וחימום. כך ביקרתי עשרות בתי־קפה, מיסעדות, חנויות ואפילו לקתדרלה של סנט ג'ון האלוהי הגעתי בגלל אותה סיבה.

הקתדרלה היא יפהפיה אמיתית, גם מבחוץ וגם מבפנים, וכמובן היא מקום קדוש למאמינים. לכן, כשנכנסתי לחמם את עצמי בצל האלוהים שלהם, הנמכתי מייד את קולי וצעדתי פנימה בצעדים קטנים ושקטים כדי לכבד את המקום. אבל המראה אשר ראו עיניי לא היה מכובד כלל. הגעתי לקתדרלה כמה שעות אחרי שהסתיימה בה מיסת חג־המולד, וכל הריצפה הקדושה היתה מזוהמת באלפי חתיכות־נייר, עטיפות־ממתקים ושאריות פופ־קורן, ממש כמו מיגרש־כדורגל ביפו.

אני מוכרחה להודות שיחד עם ההלם באה גם השימחה. הנה, לא רק אצלנו. גם אצלם מלוכלך, גם הם ברברים כמונו.

כל־כך רבה היתה שמחתי עד שנפתח ליבי ותרמתי לכנסיה שני דולארים ירוקים לתוך קופסת־התרומות שעמדה בפתח. מי יודע, אולי יסתבר בסוף שלא אחד אלוהינו, אלא יש כמה כאלה. ליד קופסת־התרומות היה כתוב שהתורם מבקש לרשום את שמו, כי הכנסיה רוצה להודות לו. רשמתי את שמי וחשבתי שיהיה מעניין לראות, אם הם יודו לי למקום הרחוק שבו אני גרה.

אתמול הגיעה התודה. אבל יחד איתה הגיע גם חצי קילו נייר, שמקריאתו הבנתי כמה כראי לי להצטרף אליהם ואיך הם יעזרו לי למצוא את דרך הישר ואיך הם יצילו את נישמתי התועה, ואיך אזכה דרכם לחיי עולם הבא וכל שאר בלבולי־המות, שגם כוחותינו ממאה־שערים מספרים לכל מי שמזדמן בדרכם.

אבל עוד לפני שאני אחליט סופית אם להצטרף אליהם או לא, הם כבר הכריזו עליי כעל מלאך (בגלל שני הדולארים, כנראה) ואפילו שלחו לי תמונה איך אני נראית מעכשיו.

אז הנה, תסתכלו בתמונה ותיווכחו שהמח־זירים בתשובה שלנו הם לא יותר מצחיקים ו... (המילה הזאת) מאשר שלהם.

ציונות באמבטיה

באמת הוקל לי קצת, עד היום חשבתי שאני לא מבינה כלום בכלכלה רק מפני שאני מטומטמת ולא משכילה. אתמול הבנתי שלטימטום שלי אין כל נגיעה בחוסר־ההבנה. אני לא מבינה, כי אי־אפשר להבין. נקודה.

כשבן־אדם צריך להחליף בביתו אמבטיה, כיור ואסלה, הוא הולך לעשות מחקר־שוקים קטן לפני שהוא קונה אותם. אז הלכתי לאיזור הסניטציה שבנמל תל־אביב ונכנסתי לכל חנות, לפי הסדר, ושאלתי כמה עולים שלושת הפריטים האלה: אמבטיה, אסלה וכיור, בצבע לבן. בחנות הראשונה (יבוא מאיטליה) אמרו לי שהכל ביחד זה 355 ש"ח. הלכתי הלאה והחנות הבאה היתה של דברים מיובאים מצרפת. שם הכל ביחד עלה 370 ש"ח. עוד חנות, שוב יבוא מאיטליה, סך הכל 311 ש"ח.

כשהאינפורמציה על תוצרת־חוץ בידי, שאלתי אם אולי, במיקרה, יש גם איזה חנות של תוצרת־הארץ בסביבה. אמרו לי יש אחת, בסוף הנמל. הלכתי. שם כל העסק עלה 396 ש"ח. נראה לי לא מתקבל על הדעת. אז התעקשתי למצוא עוד חנות אחת של תוצרת־הארץ. 406 ש"ח.

ושלא יאמרו לי על איכות ועל צבעים ועל זיבולי־מוח אחרים. בכל החנויות בחרתי אותו הדבר. פריטים סטנדרטיים בצבע לבן.

אז עם כל הכבוד לתוצרת־הארץ, כחול־לבן, לרגש הפטריוטיזם, לציונות, ייבוש החולה, הפרחת השממה, המקבים ותיפארת עם ישראל, למה שאני אשלם יותר?

קניתי תוצרת־חוץ, ובמקום שעם ישראל ירוויח עליי, הרוויחו עליי כמה איטלקים קתולים, שאף פעם לא התכוונתי לפרנס אותם. אבל זה מה שקרה.

טיפול בהלם ובאבק

במיסגרת השטויות שכל מיני יצרנים שולחים אליי הביתה כדי שאביע עליהם את דעתי המלומדת, הגיע גם בקבוק־פלסטיק ובתוכו נוזל לבן. על הבקבוק היה כתוב וקס־פז ומתחתיו היה הסבר. אמרו שם שהנוזל מנקה, מבריק ומקטין את הצטברות האבק מעל רהיטים, חרסינות וכל שאר תופסי האבק הנצחיים.

חייכתי חיוך של סובלנות ושמתי את הבקבוק בארון שמתחת לכיור.

אבל באותו היום ממש נודע לי שאמא שלי (להלן הרס"ר) מגיעה לביקור אצל בתה ונכדיה (להלן אנחנו). אמא שלי יודעת כבר שנים, עוד מאירופה, שאם לילד יש כינה אחת על הראש, סימן שהמישפחה שלו היא מלוכלכת. כמו כן יודעת אמא שלי שבית שבו לא מנגבים את האבק מעל כל צעד ושעל, שלוש פעמים ביום, הוא בית של אנשים פרימיטיביים, עצלנים וחסרי־תרבות (להלן אנחנו).

ולכן, לקראת בואו של הרס"ר לביקור, הו־צאתי את הבקבוק החדיש ממקומו אשר מתחת לכיור, קראתי את הוראות־השימוש ומרחתי אותו על כמה רהיטים בסלון. אחר־כך הלכנו לישון. למחרת אחר־הצהריים היא הגיעה. מייד היא שאלה למה הילדים כל־כך חיוורים ומתי הם יסתפרו סוף־סוף. היא שאלה אם יש כינים ואמרה שלילד חסר כפתור בחולצה (עיני־נץ יש לה). היא גם סיפרה שלבת־דודה של גולדמן, אחותו של בעל המכולת (אלוהים יודע מי זאת) נולדה בת במישקל ארבעה קילו, ולא כמו לבת שלה (אני) שכל ילד יצא לה מקסימום שלושה קילו. אחר־כך היא התחילה, כמו תמיד, למתוח את הצוואר שלה. כשהיא עושה את מתיחת־הצוואר אני יודעת שהיא מנסה לגלות אבק, ובכל פעם אחרי מתיחת־הצוואר יש פיתאום הבעה של גועל על הפנים שלה, כי תמיד־תמיד היא מגלה אבק.

הפעם, לאחר מתיחת־הצוואר, היא לא קיבלה את הבעת הגועל הידועה, אלא הבעת התפעלות. עד כדי כך היא התפעלה עד שהטריחה את עצמה לקום ולבדוק מקרוב את ארון־הספרים ואת השידה. „מה זה?" היא צעקה בקול. „אין אבק!" מייד הסברתי לה את סודו של בקבוק־הפלסטיק, ובלי דעת קילקלתי לעצמי את כל הענייו. היא אמרה שבקבוק־הפלסטיק זה שטו־יות ומי שרוצה שהבית שלו יהיה נקי, צריך לקום מוקדם בבוקר ולנקות אותו.

אבל במשך כל אחר־הצהריים ראיתי שהגל־גלים בראש שלה עוברים ולבסוף, כשקמה ללכת, היא ביקשה לראות את הבקבוק.

שלושה ימים אחרי מריחת הווקס־פז, אין אבק על הרהיטים שלי. אני יודעת שזה לא נשמע הגיוני, אבל זה מה שיש. לבעלי דווקא היו אי־אלו הסברים מרעיים לעניין, אבל מדע לא שיכנע אותי אף פעם כמו מראה־עיניים.

אם יש לכם אמא כמו שלי, קנו בקבוק של וקס־פז ותהממו אותה.

פינת הקמצן

כמו תמיד, מהקל אל הכבד. הקל הפעם הוא שחברת עלית החליטה להוזיל את מוצריה. אבל להוזיל ממש אין לה לב, אז היא עשתה תרגיל בחיסכון באריזה. נכון לעכשיו פתחה עלית שתי „פינות מתוקים". אחת ברב־מכר החדש בכביש החוף ואחת בשקם הגדול של תל־אביב. ב„הפינה המתוקה" אפשר לקנות את ממתקי עלית בתיפ־זורת, בהנחה של 20% ממחיר אותם ממתקים באריזה.

עכשיו תחשבו כמה כסף השקענו עד היום בניירות ובוהבים ובקרטונים שממילא היו הול־כים לזבל.

ממש חינם

מיבצע משותף של חברת פז (דלק למכוניות) ורבלון (קוסמטיקה) מתחיל השבוע. כל נהגת שתיכנס לאחת מתחנות פז המשתתפות ב־מיבצע, ותקנה 15 ליטר דלק למכוניתה, תקבל מידי דיילת רבלון במקום שי נאה המכיל בקבוק קרם־גוף, בקבוק סבון נוזלי ודוגמת בושם. כל זה חינם אין כסף.

הערת המערכת:
מאחר שלא כל תחנות פז משתתפות במיבצע, אני מציעה להעיף מבט ולראות אם יש איזה דיילת בשטח, לפני שאומרים לאיש „מלא את המיכל."

לפז ולרבלון זה כנראה כדאי — לכולנו זה כיף.